

dumping, for det, der jo er tale om med dette direktiv, er, at det modvirker social dumping. Det er en del af den sociale dimension, og det er også den, der fra borgerlig side har været kritik af i alle de diskussioner, der er om, hvordan Europa skal udvikle sig.

Men det er da godt nok at få afklaret, at lønmodtagerrettigheder, hensynet til arbejdsmiljø, hensynet til høring, hensynet til det at være med til at finde ud af, hvor en given arbejdsplads eller virksomhed bevæger sig hen, skal man altså overhovedet ikke forholde sig til. Det er da en afklaring, som sådan set er meget nyttig.

Så spørger fru Charlotte Antonsen om dette med aftaler, der er indgået. Det fremgår faktisk af lovforslaget, at dér, hvor der er lavet aftaler, som lever op til minimumskravene, som direktivet lægger op til, er de selvfølgelig gældende. Sådan er det med al arbejdsmarkedspolitisk lovgivning, at hvis man kan aftale sig frem til noget, der ligger over det minimum eller det regelsæt, der ligger i loven, så falder loven væk.

Det har været, kan jeg forstå på nogle af vores EU-folk, forbavsende mange, der har indgået aftaler, for da man læste skriften på væggen, så skyndte man sig at lave nogle aftaler, og det synes jeg er glimrende. Men der er altså nogle, der skal have lovgivningen til at hjælpe sig til at lave aftaler. I det omfang der laves aftaler, der som sagt lever op til minimumsreglerne, er det fuldstændig, som om der ikke var nogen lovgivning, og så kan den af gode grunde ikke genere nogen som helst.

Charlotte Antonsen (V):

Det, ministeren lige har sagt om aftaler, der går frem for lovgivning, er jeg fuldstændig enig i. Det, der undrede mig ved ministerens forrige indlæg, var, at ministeren sagde et eller andet i retning af, at det er parterne selv, der har ønsket en lov, og så kunne vi ikke tillade os at kritisere det f.eks. fra Venstres side.

Dér er det for mig at se meget tydeligt, at der nok er nogle af parterne i hvert fald, der har ønsket at lave deres egen aftale, og jeg vil godt gentage mit spørgsmål fra første runde: Hvad nu hvis parterne efter september 1996 laver en aftale, som implementerer direktivet, men måske ikke er helt identisk med den danske lov? Vil ministeren så også tillade, at den pågældende aftale træder i stedet for lovgivningen? For vi ønsker, at så meget som muligt kan blive aftalt mellem parterne, også selv om aftalen måske først dukker op i 1997.

Det andet spørgsmål er: Ministeren siger, at dette forslag modvirker social dumping. Hvordan modvirker dette forslag social dumping? Hvordan modvirker det social dumping, at 17 mand fra en multinational virksomhed med titusindvis af ansatte mødes to gange om året og snakker lidt sammen? Jeg kan ikke se, at det her har noget som helst med social dumping at gøre. Men det er da rigtigt, at det er en konsekvens af et oprindeligt krav fra den europæiske fagbevægelse om, at man vil have medindflydelse. Det er så endt i dette her, som heldigvis ikke er helt så slemt som det, man oprindeligt stillede krav om.

Men jeg mener ærlig talt ikke, at der ligger nogen særlig forbedring for lønmodtagerne og heller ikke noget som helst, der kan forhindre social dumping.

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil også sige, at ministeren er kommet ind i en kraftig overfortolkning af, hvad det er, vi siger, og hvad dette direktiv og nu lovforslag går ud på, for det drejer sig jo netop ikke om social dumping. Det drejer sig om, at man skal høre og informere nogle medarbejdere, og det er den eneste ret, de får, at de bliver hørt og informeret. Og dér går man ikke ind i konkret at sikre sig mod social dumping, så det, arbejdsministeren er ude i, hører ingen steder hjemme og slet ikke i denne debat.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det lyder, som om Venstre og De Konservative føler sig ubehageligt berørt, når man peger på, at man faktisk fra de to partiers side inderligt er imod den sociale dimension.

Så ryger de op som små kakerlakker og skal forsvare, at sådan var det alligevel ikke ment.

Men det er jo en kendsgerning, at den del af vores samarbejde med de andre europæiske lande indeholder en social dimension, indeholder nogle rettigheder for lønmodtagerne. Og rettigheder, lønmodtagerne har, er da i en eller anden grad på forskellig vis med til at bidrage til, at der ikke sker social dumping. For hvis man ved, hvad der er af lønninger, hvis man ved, hvad der er af forhold på de virksomheder, som hovedkoncernen har i andre lande, kan man jo gå hjem lidt mere styrket i sin egen argumentation og i sit faglige arbejde og slå til lyd for, at der faktisk er brug for nogle regler, som gør det bedre for lønmodtagerne i det ene eller det andet land. Sådan hænger tingene nu engang sammen.